

עין משפט
ורמיה

ס:

במה אשה פרק ששי שבת

מסורת הש"ס

לא אשכחתי אדם כי מקחו
ספק ג:
לא ב ג מתי"ן טי מה'
שנת הלכה ב:

רב נסים גאון

אפי"ן לוי הגניא בר עקיבא
דאמר לא אסור אלא בירדן
וספינה וכמשה שיהיה
זה המעשה עיקרו (במעשה)
(במסכת) חגיגה כ"ט חזיר
קריש ודו גו ויבכמות
בפרק הששה (שהלכות) דלא
ובעלה למינות הים שלום
כינו לבניה וף וסו סאי
משה שהיה דאמר רב
יודא אמר רב עשה
בארם אתר שהיה מעביר
איהם וסו וסו חטאת
כירי ובספינה, ומצא כות
מת תחוב בקרקעית של
ספינה, באותה שעת אמרו
לא ישא אדם מי חטאת
ואפי"ן חטאת ויבכרות דלא
ובספינה, לא בירדן בזמן
שאין בירדן מים, דבימי
בניו רבני מרבא אמר ר'
אמר סמי החשיב שלא ירו
אומרים איש פלוני נספק
סנדלו ותלואו בבית שחיו.

רבינו הגנאל

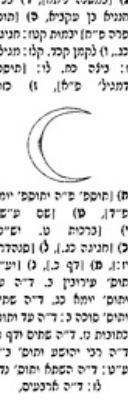
ואסקינא בסנדל סומרי
אחר שבת ואחר יו"ט
אסור דירוש ורשב"י וירוש
נינה, תא דר' חנינא בן
עקיבא דאמר לא אסור אלא
בירדן ובספינה, ובמעשה
שהיה. מפורש ביבמות פרק
האשה שהלכה היא ובעלה
למינות הים, מעשה שחזר
שהיה מעביר בו חטאת
ואפי"ן חטאת בירדן ובספינה
ונמצא כות מת תחוב
בקרקעית של ספינה,
באותה שעת אמרו לא ישא
אדם מי חטאת אסור לה
ריביות בירדן ובספינה,
(וערך לעי"ן החם כדי
שיחזרו לן חסותה היבט,
ק"ל סנדל הסומרי, סנדל
אסור לנוי מורה, רב
יודא אמר סבאל, דא
דיקא אשכחתי לאוקומה,
דאמרין וכמה לנוי דשרי,
אפי"ן אסור בן מכאן
ובי יוחנן ואי בחיטיותיו,
ר' חנינא אמר ג' טיבן
וג' מכאן ואי בחיטיותיו,
וכי' חנינא ק"ל, דר'
יוחנן לבני ר' חנינא תלמידי
הוא, וזה דאמר ליה אמרי
לרבה בר בר חנה אתון
תלמידי דר' יוחנן, אתון
עבדו בר יוחנן, לאו משום
דהלכה בר יוחנן אלא
משום מבחריה דר' יוחנן
ביותר מחמש נהניו בו
אסור, דבריהם המותרים
ואחרים נהניו כהן אסור
בניהו רשאי לתמוך
בניהו, אורי אבי בני
קם ליה בר חנינא רישע
מורה, וזה דקתני ר'
מתיר עי' ר"ג, כוונתו הוא,
וכן טיבול עקבו ורבי
הכל, ור' חייא מתיר בה
הרבה, בסורה אסור כ"כ,
במסכתא אסור כ"כ,
חפיו למשל מבפנים שיי'
משום דהו ליה מנעל,
ואמרו גזרו רבנן, אמעל
לא נהניו, כמין כלבוס מורה,
אמר רב ששת חיפיהו נהניו
במספריהו כדי שלא יהא
קרקע אוכל מנהו מורה,
ניחא כוונתו דרב ששת לא
ניחא האיש כנסול סומרי
כ"ו, וישיל בו מבית לבית
ולא בירדן בזמן שאין
ברגלו מים, וירושלמי אמר
ר' בא מפני חשד שלא
יאמרו איש פלוני נספק
סנדלו ותלואו בבית שחיו.

אין בין יו"ט שבת ב', ואע"פ דכ"פ משילין (כ"ה דף לו, ושם)
ולקמן כ"פ כל הכלים (דף קכד, ושם) מוקמינן לה ככ"פ
דלא ככ"ה הא אמרי מתוך שהותרה הכשרה ללוך הותרה נמי שלא
ללוך מ"מ דמי טפי יו"ט לשבת הואיל ולא שריא שאר דברים אלא
מטעם שהותרה ללוך אולם נפש:
השתא המש שרינו ב', בפרק
קמח דסוכה (ד' כ: ושם)
גבי רבי יהודה מכשיר עד ארבעים
וחמשים אמה לא פריך השמח המשים
מי' וכן ברש"א ע"פ (וכוונת דף גו,
ושם) גבי אכל חמשים אומרים משהה
אדם עם אשמו אפילו שמים ושלש
שנים בלא כוונה ונראה לר"י דכל
היכא דפשיטא ליה דעבי למימר אפי'
טובא לא פריך אלא הכא ליהא לפרושי
ד' וי' אפילו טובא דא"כ המרתה
סנדל המסומר וכן בפרק גנות מומים
(נהד דף לו, ושם) פריך (גבין) וכמה
היא קישויה ר' מאיר אומר אפילו מ'
וי' ויס דליכא למימר אפילו טובא דלין
סנדל שמשע דס קישוי מיום מחילת
עוונתו ומשמע ליה בכל הני דשיעורא
נמלא דוקא ולהכי פריך דלימא
שיעורא בתרא ולא לימא שיעורא
קמח ולקמן בפרק מפנין ד' וי' קופות
(דף קסו) פריך נמי השתא חמש
שרי ד' כו' משמע ליה דטפי לא
שרינן משום טורח שבת ומשני רב
תקפא ד' מאלו קטן חמש מאלו רב
גדול וסומלל משני ד' וי' אפילו טובא
כדלמרי אינשי דסגרי אפילו טובא מלי
לפנות ובלבד שלא יגמור את האולר
פי' קרקעית האולר משום אשווי
גומות וכדלמחן הסם וכו' דבפרק
מיוק יונק והולך אפילו ד' וי' שנים
ולא פריך אף על גב דהו דוקא
מדפריך הסם מחינתו על כתפו
ומשני ארזי וארזי מד שיעורא וי"ל
הא כחוש לא כנראה וזה דלמרינן
בפרק הרושע (הולין דף קנ"ג) כהן טבא
שמים וג' שנתות פטור מן המתנות
מכאן ואילן מייב צממתות אומר
ר"י דנקט שמים לרבי דאית ליה
דבבא על גבי יצממו (ויבמות דף סד):
דבמרי יזמני הוא חזקה וג' (לרשב"ג):
דענד

משלחין כלים צי"ט בין תפורין בין שאינן תפורין (א) אבל לא סנדל המסומר ולא מנעל
המסומר. אלא לאו בר מעליה צי"ט הוא דהא קמייהו הסם כל
שנאומין צו צי"ט משלחין אותו: איכא כינופוא, שאין עושין מלאכה
ונקבלין לבתי נכסיות ולבתי מדרשות כי הריא משה דהו כינופוא:
דאיסורא, בעשיית מלאכה: ואפילו
לרבי חנינא בן עקיבא, בפרק חומר
קדש (ט) גבי נושא מי חטאת ואפי'
חטאת בירדן ובספינה שנמלא כות
מן המה מחוב בקרקעיה של ספינה:
ונטמאו וקאמרי רבנן דגזרו שלא
יעביר אדם מי חטאת בספינה ולא
על הגשר ולא ישיט על פני המים
אחד ירדן ואחד שאר נהרות ופליגי
ר' חנינא ואמר לא אסרו אלא בירדן
ובספינה ולא גזרו ושאר נהרות
דגזריה שגזרו מחמת המלכות און
להם לגזור אלא מעין המלכות:
דשאני משאר נהרות, ברוכח או
בעומק: אלא לחוק, שמסמרותיו
נעשו לחוק העקב שקורין שול"ה עם
הפתח שקורין אינפיני"ה אלא לנוי
מותר דלא גזרו אלא מעין המלכות
והנהו לחוק היו כשהם מסמרים
דסנדל: שפסם מלאך, לגד מילין אחד
כדלמא לגד האלכנזי ואחד לגד
עקיבו ושמים מכאן לגד פנימי לעבד
בין הרגלים: טרסיוסוי, לרעומו:
סנדל הנוטה, שמתחן שלו אינו שוה
שעב מלד זה ודק מלד זה ושדירות
נוטה לגד הדק וארץ להגביה שיהא
שוה לגד שנגדו: ארפס, שם חכם
וכו' של ר' רחבה דפומבדיתא הוה:
ספרו מכפנים, שנתן מנעל של עור
לפנים מן הסנדל, ספרו פורדרי"ן
בלע"ז: מוסר, שמעתי מרבי יוחנן
ועומא לא ידענא: מוסר, לגבי יוחנן
מסמרים מנחין: עשאו, למסמר
כמין כלבוס בלע"ז טיפילי"ן שני
ראשין חדין וכפופין (ו) ועוד שני ראשים
בעין כדלמרי' כסוטה (יט): כלבוס לא
בדול מעילין לו לחוק פיה: מוסר,
הואיל ונשתנה משאר מסמרים דלא
גזרו אלא מעין המלכות: מוסר,
מלמטה: אכל מעלעלין אופו, דתורת
כלי עליו: אוסר, דלימא אחי לנעולו:
גשרו רוב מסמרויו כו', לקמן מפרש
לה: מוסר, הואיל ונשתנה מנמו שהיה
דמעין המלכות גזרו: עשאו, לראש
מסמר רחב כמין טס או שעשאו חד
כמין יחד: אע"ג דאיספאל טובא,
בלבד שיהיו מעוטו: שנגממו,
מלמטה ורשמו יכר בתוך העץ
אפילו טובא דהא מינכר שאינו
כברייסו: שנקרו, לגמרי שאין יכר
שהיה צו יסר ד' או ה' (אין) טפי לא
ליו"ה ולשון חכירו איפכא: נוטה שאני,
שטולן לריכין לו להשוותו ואין אחד
מהן לחוק: שפסא דאפסם להכי, לחלק
בין נוטה לשאין נוטה: לרבי יוחנן
נמי, דקפרכת לעיל מינה ואמרת דלמך
כמאן איכא נמי לתרוי' לעולם כרבי
נתן ונוטה שאני דהתם ממיר עד שבע
אכל אין נוטה ה' ומו לא: מספכרא
עומא, דאסור לנטול שמא יעלנו:
ככלאי שרי איסורי, דר' חייה מנבל
הוה כדלמרינן ברכות (ט) עלו ר' חייה
וכינו ויסדוה: עד דאפסא, רבי חייה
לסורא חסר (סרין), דומה אלא דומה:
הא

אין בין יו"ט שבת ב', ואע"פ דכ"פ משילין (כ"ה דף לו, ושם)
ולקמן כ"פ כל הכלים (דף קכד, ושם) מוקמינן לה ככ"פ
דלא ככ"ה הא אמרי מתוך שהותרה הכשרה ללוך הותרה נמי שלא
ללוך מ"מ דמי טפי יו"ט לשבת הואיל ולא שריא שאר דברים אלא
מטעם שהותרה ללוך אולם נפש:
השתא המש שרינו ב', בפרק
קמח דסוכה (ד' כ: ושם)
גבי רבי יהודה מכשיר עד ארבעים
וחמשים אמה לא פריך השמח המשים
מי' וכן ברש"א ע"פ (וכוונת דף גו,
ושם) גבי אכל חמשים אומרים משהה
אדם עם אשמו אפילו שמים ושלש
שנים בלא כוונה ונראה לר"י דכל
היכא דפשיטא ליה דעבי למימר אפי'
טובא לא פריך אלא הכא ליהא לפרושי
ד' וי' אפילו טובא דא"כ המרתה
סנדל המסומר וכן בפרק גנות מומים
(נהד דף לו, ושם) פריך (גבין) וכמה
היא קישויה ר' מאיר אומר אפילו מ'
וי' ויס דליכא למימר אפילו טובא דלין
סנדל שמשע דס קישוי מיום מחילת
עוונתו ומשמע ליה בכל הני דשיעורא
נמלא דוקא ולהכי פריך דלימא
שיעורא בתרא ולא לימא שיעורא
קמח ולקמן בפרק מפנין ד' וי' קופות
(דף קסו) פריך נמי השתא חמש
שרי ד' כו' משמע ליה דטפי לא
שרינן משום טורח שבת ומשני רב
תקפא ד' מאלו קטן חמש מאלו רב
גדול וסומלל משני ד' וי' אפילו טובא
כדלמרי אינשי דסגרי אפילו טובא מלי
לפנות ובלבד שלא יגמור את האולר
פי' קרקעית האולר משום אשווי
גומות וכדלמחן הסם וכו' דבפרק
מיוק יונק והולך אפילו ד' וי' שנים
ולא פריך אף על גב דהו דוקא
מדפריך הסם מחינתו על כתפו
ומשני ארזי וארזי מד שיעורא וי"ל
הא כחוש לא כנראה וזה דלמרינן
בפרק הרושע (הולין דף קנ"ג) כהן טבא
שמים וג' שנתות פטור מן המתנות
מכאן ואילן מייב צממתות אומר
ר"י דנקט שמים לרבי דאית ליה
דבבא על גבי יצממו (ויבמות דף סד):
דבמרי יזמני הוא חזקה וג' (לרשב"ג):
דענד

כשלה מנבל לארץ ישראל וזה דרך סוריא מפומבדיתא: חסר סרפי, נפלו שמים ממסמרותיו בדרך:
(א) מדכרי רבש נבלה שהיה טבא נמי מיהו רב חנה מרב אחי יוסי.

הגרות הב"ה
גליון הש"ס

לעיו רש"י
מסכת רש"י

מסכת רש"י
מסכת רש"י

מסכת רש"י
מסכת רש"י